MENEERTJE

DOOR CISSY VAN MARXVELDT

Ze stond in de donkere alkoof, waar ze met twee jongere zusjes sliep; en met extra zorg kamde ze voor den verweerden spiegel heur sluik, bruin haar op.

Ze trok de scheiding langzaam, bedachtzaam, bolde het haar aan weerskanten op, stak de kammen erin, trok dan over een kapje, wat ze flink vaststak, het schaarsche achterhaar. Met veel zorg legde ze het er over heen; er mocht niets van het kapje te zien komen, dat stond zoo gek. Ze vond het leuk, het haar van voren zoo wijduit, en van achteren zoo'n dikke knoedel; niemand zou zeggen, dat ze zoo weinig had, 't leek zóó verbazend veel. Fijn, dat Marie haar geleerd had, hoe ze het doen moest; vroeger had ze het altijd maar stijf achterover getrokken. Nou maar, dit stond vrij wat eeniger. Voldaan wreef ze haar achterkam op haar rok glad, hij moest flink glimmen, ze wou heelemaal in de puntjes zijn vanavond. Dan schoot ze vlug in haar stijfgestreken witte blouse, die ze netjes op het bed gelegd had. Hé, ze vond een lagen hals toch beeldig, jammer dat d'r nek zoo mager en bruinig was; die Marie had zoo'n mooien, dikken hals. Daar was ze wel eens jaloersch van. Maar Marie zei, dat, als je maar altijd lage boorden droeg, je hals vanzelf wel opdikte. Nou, daar hoopte ze op. Ziezoo, d'r kettinkje om, en dan d'r rok flink hoog opgeheschen, want Marie zei, hoe korter je rok, hoe aardiger dat stond, en Marie kon het weten, want die was op een atelier. Ze was toch wel in d'r schik met d'r nieuwe mantelpak: Marie zei, dat ze er fijn in uitzag. Haar hoed was wel niet nieuw, nog van verleden jaar, maar toch wel netjes met die mooie, rooie roos op zij. Ze bekeek zich met welgevallen in het spiegeltje, dat flauw en onduidelijk haar gezicht weergaf. Het slecht zittende confectiepak hing ruim, met plooien, over haar schouders, doch daar zag ze niets van. Ze vond alleen, dat de wijde rok zoo eenig onder het manteltje uitkwam. Ze zou nu nog gaan sparen voor een paar hooge schoenen met grijs leer van boven of met lichtbruin, zooals Marie had. Die hoorde je eigenlijk bij een korten rok te dragen, zei Marie.

Haar handschoenen en taschje grijpend, liep ze de voorkamer in, waar haar Vader en Moeder elk voor een open raam zaten uit te kijken in de nauwe straat beneden, waar veel kinderen speelden, en waar het Zondagsavonds nog drukker was dan door den dag.

„Nou, je hebt ook lang werk gehad," berispte de Moeder, haar dochter critisch bekijkend. „Ga je met Marie wandelen?"

„Ja natuurlijk," zei ze kort. Dan haastig: „Nou besjoer."

„Om half elf binnen hoor!" riep de Vader nog.

„Ja!" gilde ze, al op de trap. Vlug rende ze de afgesleten houten treden af.

„Och, och, wat krijgt die Stijn een vijven en zessen," zei Moeder. „Ze is nou ruim een half uur in de alkoof geweest. Alsmaar met d'r eigen omklungelen en d'r zelf opdirken. Je ken merken, dat ze verandert hoor!"

„Ja, wat kan je d'r an doen?" vroeg de Vader schouderophalend.

„Nee, volgende maand wordt ze negentien. 't Is geen kind meer. 't Wordt al een heele dame," zei de Moeder, haar hoofd uit het raam buigend, en Stijn nakijkend, die de straat uitliep, toch, ondanks alles, wel trotsch, dat ze zoo'n groote dochter had, die al „een heele dame" werd.

Stijn was inmiddels den hoek omgeslagen, verlicht, blij, dat ze er uit was, en dat ze fijn een heelen avond voor den boeg had, waarin ze kon doen, wat ze wilde. Ze dachten thuis, dat ze met Marie ging wandelen, ja, ho maar, Marie had wel ander gezelschap. Die had kennis gekregen aan een heer van 't spoor, waar ze vanavond mee uit zou. „Je moet je alleen vermaken, zeg," had ze gezegd. „Zie, dat je ook wat opdoet." Ja, Marie had gemakkelijk praten, die was aardig, en alle jongens mochten d'r, maar van haar nam nooit iemand notitie.

„Dat komt, omdat je er je eigen niet bijgeeft," zei Marie. „Je moet er eens alleen op uitgaan, dan zul je zien, hoe gauw je wat aan 't handje hebt. En wat een nette jongens hoor!"

Toch had Stijn eerst wel een beetje voor zoo iets avontuurlijks teruggebeefd. Maar nu eindelijk was ze dan toch besloten ook eens een kansje te wagen. Ze had warempel ook niet veel; overdag altijd sjouwen in haar dienst, en 's avonds thuis bij Vader en Moeder en de kibbelende zusjes. Nee, dan had Marie het veel fijner. — Maar nu vanavond . . . hè, ze was toch wel een beetje bang, ze wist niet wat ze zeggen zou, als iemand haar aansprak. Moeder zou zeggen: Thuis een groot woord, en bij vreemden de mond vol tanden. Ze voelde wel, dat het niet goed was. Ze ging langzamer loopen; zou ze weer naar huis gaan, en zeggen, dat Marie niet kon; jakkie nee, dat was ook flauw. Vooruit, nou niet meer zeuren, de tram pakken en dan naar 't park. Ze kwam een jongen tegen, die met rozen gevent had in de stad. „Mot je 'r eentje?" vroeg hij, haar begeerigen blik ziend. „Hier hè je 'n mooie voor 'n stuiver." Ze stak de teer-rose roos vast op haar manteltje. Hè, wat rook-ie heerlijk. 't Was wel duur, maar 't stond toch ook mooi op haar pak. Met welgevallen bekeek ze zichzelf in een winkelraam, dat ze voorbijging.

Een kwartier daarna liep ze in het park, waar het druk was van vele wandelaars. Ze ging verloren in de menigte, er was niemand die notitie nam van het magere, onbeduidende meisje, dat langzaam in den stroom meeliep; af en toe keek ze schuin-schichtig uit, of ze ook iemand zag. Maar ze begreep al gauw, dat het daar in de volte geen doen was. Ze moest stillere laantjes opzoeken. Ze week af naar een paadje waar weinig menschen liepen, ging even zitten op een bank; 't was toch heerlijk in 't park, gek, dat ze zich nou zoo gejaagd voelde. Als iemand haar vroeg, hoe ze heette, zou ze zeggen Christina van der Veen, stel je voor, dat ze zei Stijntje Veen, zooals haar werkelijke naam was. Nee, dat was al te gek.

Te rusteloos om lang te blijven zitten, stond ze weer op, volgde tallooze kleine, rustige laantjes. Toen opeens drong het tot haar door in blijden schrik, dat er voetstappen achter haar aan kwamen, die haar volgden. Nou even omkijken. Ze zag dicht achter zich een jong m'nheertje. Nu zou 't komen. Ze liep langzamer, het heertje kwam haar op zij, begon het traditioneele; „Zoo Juffrouw, zoo alleen aan den wandel?"

„Ja Mijnheer," zei ze, terwijl haar hart bonkte.

„En wat hebt U daar een mooie roos," vervolgde hij quasi-bewonderend.

Ze lachte maar wat, zenuwachtig haar tasch heen en weer slingerend. Hij nam haar eens goed van ter zijde op. Drommels, ze viel hem niet mee hoor! Mager, flets, groezelig-bruin. Van achter leek het nog wat. Maar dichterbij . . hm . . totaal geen figuur, leelijke hals. Een koopje hoor! Hij zou er zich zien af te maken. Toen viel hem op, hoe zenuwachtig en verlegen ze keek, zeker nog een groentje. Nou, dat was ook wel eens aardig voor de verandering. Nee, hij zou haar niet laten schieten, eens extra-beminnelijk doen juist, 't groentje zou niet weten waar ze bleef. Dus zei hij, zich naar haar overbuigend, met z'n fatterige, aanstellerige, groote-m'nheeren stem, die, dacht hij, wel veel indruk op haar maken zou: „En waar gaat U naar toe, als ik vragen mag?"

„Ach zoo maar," hakkelde ze, „zoo maar een beetje wandelen."

„Mag ik U dan misschien vergezellen, als ik U tenminste niet dérangeer?" vroeg hij vleiend.

Het moment was er. Wat het vreemde woord beteekende wist ze niet. 't Kon haar trouwens ook niet schelen. 't Voornaamste was, dat hij met haar mee wou loopen. Wat zou Marie wel zeggen van zoo'n netten heer? Hij zag er piekfijn uit. Ze zei dus gretig: „O ja, goed, graag mijnheer." En samen wandelden ze verder, het meisje in haar goedkoope, blauwe confectiepakje met den zwarten hoed van verleden jaar, waarop schril afstekend de helle roode roos, en naast haar het spichtige meneertje, in zijn grijs zomerpak, met de lichtblauwe zakdoekpunten coquet stekend uit zijn linkerborstzak, zijn glacé's bevallig in z'n eene hand, z'n rottinkje zwaaiend in de andere, en als een meisje trippend op zijn zwarte lakschoenen, waarvan het bovenleer lichtgrijs was, zooals zij direct gezien had. Hij had er inwendig lol van, wat zij wel van hem denken zou. Ze zou hem wel erg sjiek en deftig vinden, een hooge Mijnheer, o, verduiveld eenig zeg.

„U heet zeker Juffrouw Annie," begon hij weer het gesprek. — „Nee," zei ze. En dan kleurend om haar leugen: „Ik heet Christina van der Veen."

„Ah, aangenaam. Jammer," hij zocht would-be naar zijn portefeuille. „Jammer, ik heb mijn portefeuille thuisgelaten. Anders zou ik U mijn kaartje geven. Permitteert U me echter, dat ik me zoo voorstel? Ik ben Henri Rutgers van Eyck." — In 't gewone leven heette Meneertje Hendrik Bakker.

„Hemel, wat een mooie naam," dacht ze. „Dien moet ik onthouden voor Marie."

„Bent u op kantoor?" informeerde hij verder.

„Nee," zei ze. „Nee, niet op kantoor." En weer dapper jokkend: „Ik ben kinderjuffrouw."

„Ah zoo. Juist. Aardig beroep hè, kinderjuffrouw. Mijn zuster heeft ook zoo'n juffrouw. Lief meisje, maar geëngageerd. Misschien zou ik U daar kunnen krijgen. Enfin, eens kijken."

Haar hart popelde. Een gouden toekomst zag ze voor zich. Stel je voor: kinderjuffrouw bij zijn zuster! — Meneertjes getrouwde zuster woonde op een derde bovenhuis met veel luidruchtige kinderen, en wist vaak 's Maandags niet, hoe ze ooit met haar weekgeld den Zaterdag halen zou.

„Bent U op kantoor?" vroeg ze. Ze vond zichzelf wel brutaal, maar hij vroeg haar ook alles.

„Ja, bij Papa. Papa heeft groote zaken, en nu moet ik me daar inwerken. Later word ik het hoofd van alles, ziet U!" — Meneertje werkte voor zeshonderd gulden per jaar, als zooveelste ondergeschikte bij een exportfirma.

Stijn wist niet wat ze hoorde. Wat een deftigheid. Ze werd er stil van. En Mijnheertje bemerkte tot zijn groote voldoening, dat hij op het leelijke groentje een overweldigenden indruk maakte.

't Geval amuseerde hem bepaald. 't Kind was een schaap, wel wat grauwig en groezelig; een verschil hoor bij Jeanne, met d'r mooie, aardige blanke gezichtje. Maar zoo'n beetje boomen, en dan flink opscheppen, zoodat ze op 't laatst van ontzag voor hem geen raad meer wist, was wel te doen. Wat zou hij d'r later met Piet en Karel om brullen! Mijnheertje grijnslachte valsch in zichzelf.

Begon dan opnieuw te redeneeren over zijn Papa, die zoo'n vreeselijk groot personeel had, over zijn Mama, die met zijn jonger zusje naar de Italiaansche meren was, waar Papa en hij volgende maand ook naar toe gingen. Stijn had nooit van zoo iets als de Italiaansche meren gehoord, maar het zou wel erg deftig zijn, dacht ze. Om toch iets te zeggen, vroeg ze schuchter: „'t Is daar zeker erg mooi hè?"

„Magnifique mooi, Juffrouw Christien. We maken elk jaar een groote buitenlandsche reis, ziet u, maar ik prefereer toch altijd Italië. Hè, goddelijk land!" — Mijnheertje zuchtte, alsof hij heimwee had naar Zuidelijke schoonheid, vervolgde dan: „Bent u al eens buitenslands geweest?"

Stijn beefde, hemeltje nou zou 't komen. Ze was nooit verder geweest dan Zandvoort. Maar dat kon ze toch niet zeggen. En liegen durfde ze ook niet, want van al die landen wist ze niks af. Dus zei ze: „Nee, nog nooit," terwijl ze pioenrood bloosde.

Meneertje insinueerde valsch: „Nu, wie weet, wat komen kan. Wij saampjes eens een snoepreisje naar Brussel. Hè, wat zou U daarvan denken, Juffrouw Christien?"

Haar hart begon weer wild te kloppen. Ze stelde zich even voor, wat ze thuis zouden zeggen, wanneer ze vertelde dat ze naar Brussel ging. O, dat zouden ze nooit, nooit goedvinden.

„U zwijgt!" zei Meneertje, zich weer naar haar overbuigend en losjes zijn hand door haar arm stekend. „Ik hen u toch niet beleedigd?"

„Wat is hij aardig," dacht ze, en ze zei vlug: „O nee, maar thuis . . . . eh . . . . ik weet niet . . . . of . . . ."

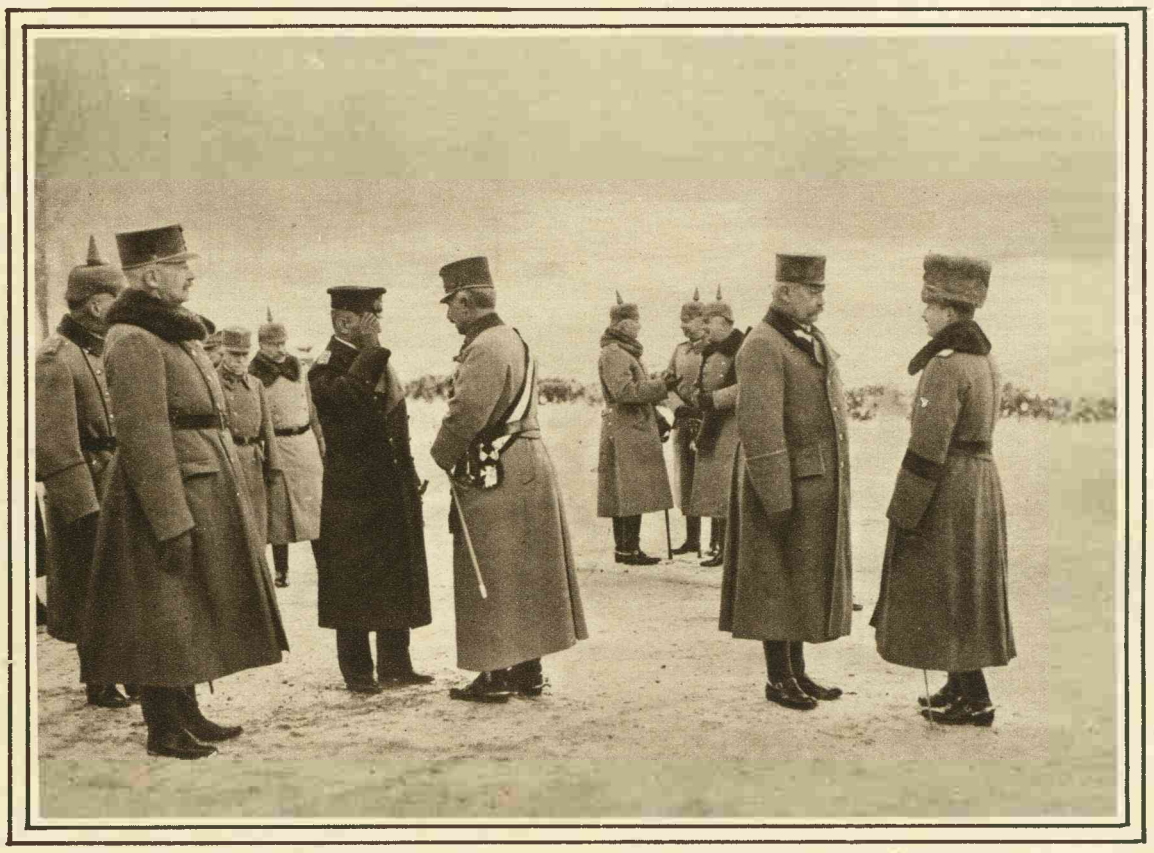
„Ah ja," schertste hij luchtig. „Uw Pa en Ma hebben ook een woordje mee te spreken, hè? Enfin, we hebben den tijd, wat u? We spreken er saampjes nog wel eens over."

Ze voelde zich bedwelmd door al het geluk, en al die toekomstige heerlijkheden. Ze werd er stil van. Mijnheertje begon zich wat te vervelen, stelde daarom voor: „Zullen we ergens gaan zitten?"

Ze stemde gretig toe. Hij zocht een achteraf liggend café op, met een obscuren tuin, alleen verlicht door een paar walmende lampions. In het café werd een valsche piano hard bespeeld; Stijn vond het machtig mooi. Ze gingen zitten in een prieeltje, Meneertje ging dicht naast haar zitten, drukte haar hand in zijn klammen greep. Stijn vond het zalig! Toen de kellner kwam, bestelde hij voor zichzelf donker bier, en voor haar . . . „Fosco," zei ze, „hè, fosco met melk." Het bestelde werd gebracht, en ze zoog met innig welbehagen haar fosco door een rietje. Mijnheer slurpte zijn bier, vertelde inmiddels van een magnifique mooi bal-masqué dat hij eens in een electrisch verlichten tuin had meegemaakt.

„O," zei ze bewonderend, alleen maar: „O!"

Meneertje kreeg weer pleizier in het geval, drukte eens liefkoozend zijn knie tegen de hare. „Ik was Don José," verklaarde Meneertje. „En ik had een Carmen, gewoon frappant."

DE VERJAARDAG VAN DEN DUITSCHEN KEIZER.

Z. M. de Keizer in gesprek met Admiraal Von Müller, die hem gelukwenscht; rechts Keizer Karel van Oostenrijk-Hongarije, in gesprek met Generaal-veldmaarschalk Von Hindenburg. Foto, genomen aan het Westfront.